

РЕШЕНИЕ

№ 182

гр. Пловдив, 11.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ПЛОВДИВ, 3-ТИ НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Васил Ст. Гатов

Членове: Милена Б. Рангелова
Елена Й. Захова

при участието на секретаря Мариана Н. Апостолова
в присъствието на прокурора Андрея Ат. Атанасов
като разглежда докладваното от Милена Б. Рангелова Въззивно наказателно дело от общ характер № 20235000600411 по описа за 2023 година

Производството е по реда на Глава 21-ва НПК.

Образувано е по протест на ОП-Пазарджик, по въззивна жалба на адв. Р. П., защитник на подс. В. П., и по въззивна жалба на адв. И. Б., повереник на частните обвинители Е. Г. и А. С., срещу присъда № 28/12.07.2023 г. по н.о.х.д. № 668/23 г. по описа на ОС-Пазарджик, с която подсъдимият е признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 330, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1 вр. чл. 20, ал. 3 и 4 НК и му е наложено, на основание чл. 58а, ал. 1 НК, наказание три години лишаване от свобода, изпълнението на което е отложено по реда на чл. 66 НК за срок от пет години. Присъдата съдържа произнасяне и за приспадане на задържането на П. по реда на чл. 59, ал. 1 НК, и за веществените доказателства и разноските.

Протестът и жалбите са депозирани в срок.

В протеста са аргументирани възражение срещу извода за извършване на престъплението с евентуален умисъл и възражение срещу решението за условно осъждане. Формулирано е искане за изменение на присъдата чрез отмяна приложението на чл. 66 НК и постановяване ефективно изпълнение на наложеното наказание лишаване от свобода.

И в жалбата на частното обвинение се излага мнение за несправедливост на решението за отлагане на изпълнението на наказанието с изпитателен срок. Претендира се въззивната инстанция да постанови ефективното му изтърпяване, като съобрази

многобройните отегчаващи обстоятелства.

В жалбата на адв. П. и в допълнението към нея е застъпено виждане за неправилно приложение на материалния закон и за произтичаща от него явна несправедливост на наказанието. Според жалбоподателя не било изпълнено съставомерното изискване за значителност на стойността на запаленото имущество, което се явявало предмет на палежа – входната врата на жилището на частните обвинители, оценена на 510 лева. В тази връзка се претендира за преквалифициране по чл. 216, ал. 1 НК и намаляване срока на наказанието лишаване от свобода в рамките на по-леката санкция, предвидена за деяния с тази квалификация. Алтернативно се поддържа, че деянието трябвало да се окачестви като опит към престъплението по основния състав на палежа, тъй като дейците не били наясно с присъствието на обитатели на жилището и не бил опожарен апартаментът, а само входната му врата, скоро след което настъпило нейното самозагасяване. В тази връзка се настоява за определяне на наказанието в пределите на по-ниската санкция по чл. 330, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 вр. чл. 20, ал. 3 и 4 НК

Срещу протеста и жалбата на частното обвинение е постъпило възражение от защитата, с което се отправя критика за неясно поднасяне на позициите и исканията на техните автори. Формулира се искане за отхвърляне на техните неопределени претенции за утежняване на санкционирането.

При въззивните прения представителят на Апелативна прокуратура гр. Пловдив поддържа протеста по изложените в него съображения, без да добави нещо ново към писмено изложената му аргументация. Противопостави се на предложеното от защитата преквалифициране на деянието.

Частните обвинители Е. Г. и А. С. не участваха в пренията. Повереникът на двамата адв. И. Б. и вторият повереник на С. адв. А. П. потвърдиха искането за отмяна на условното осъждане, като изразиха становище за недооценяване на отегчаващите обстоятелства от страна на първата инстанция. Контрааргументираха виждането на защитата за неправилно приложение на материалния закон.

При пренията защитникът на подсъдимия адв. П. също не добави нищо ново към изтъкнатата в жалбата аргументация, която пък преповтаря основните моменти от неговата първоинстанционна пледоария. Обърна внимание, че в обвинителния акт прокурорът бил посочил, че целта на съучастниците била входната врата, а не апартаментът (към който водела), което не давало възможност за осъждане за запалване на апартамента. Повтори възражението си срещу по-тежкото квалифициране по ал. 2 на чл. 330 НК, като наблегна, че не били събрани доказателства за знание, че в апартамента имало лица, чийто живот да бъде застрашен от запалването на вратата. Повтори и искането си за квалифициране на палежа във връзка с чл. 18, ал. 1 НК (ако не се възприеме тезата му за престъпление по чл. 216, ал. 1 НК), което обоснова с показания на свидетели, съдържание на докладна записка и огледни протоколи. Противопостави се на искането на обвинителите за отмяна на условното осъждане.

Подсъдимият се присъедини към изложените от защитника си искания и обосновки.

Апелативният съд, след като обсъди събраните доказателства, прецени доводите и съображенията на страните и провери служебно правилността на присъдата, прие всяка от жалбите за неоснователна:

Производството пред първата инстанция е протекло по реда на Глава 27-ма НПК.

Въз основа на събраните на досъдебното производство гласни, писмени и веществени доказателствени материали, както и на експертизите, подробно изброени в мотивите на атакуваната присъда, е приета следната фактическа обстановка:

Подс. В. П. е роден в гр. *, женен е за св. М. У. от 2022 г., има две малолетни деца от предишни бракове, не е осъждан и не е криминално проявен.

След инкриминираното деяние се установил да живее и работи в Република * до задържането му по издадена от българската прокуратура европейска заповед за арест от 24.01.2022 г.

През 2016 г. пребивавал във *, където във връзка с наем на жилище задлъжнял към наемодателя. През 2019 г. последният му телефонира с предложение да опрости дълговете му. Според предложението подсъдимият можел да се издължи, като запали входната врата на жилището на една жена. П. се съгласил и му бил съобщен адресът на жилището (апартамент № 16 на шестия етаж от жилищен блок на * улица „*“ № 10). В апартамента освен набеелязаната собственичка Е. Г. живеели и свидетелите И. А. В. и А. Н. С. (нейни дете и внук).

За изпълнение на така поетата „поръчка“ П. решил да ангажира няко го другиго. На 27.05.2019 г., около 22:30 часа, срещнал в с. *, обл. * свидетелите А. Х. К. и М. Б. А., които познавал от гр. *. Бил с лек автомобил „*“ с рег. № *, собственост на неговия баща, като в купето се намирала и тогавашната му приятелка, а сега съпруга – св. М. У. Подс. П. разговарял последователно със свидетелите К. и А., като им предложил 150 - 200 лева за запалване вратата на апартамент на жена в гр. *. Обяснил им, че жената била сторила нещо „мръсно“ на негов приятел от *. Щял да ги придвижи и върне със своята кола. Свидетелите К. А. се съгласили и всички поели към гр. *. В края на с. * подсъдимият заредил на бензиностанция около литър бензин в пластмасова бутилка минерална вода от 1.5 л.

Като пристигнали в гр. *, *. паркирал в близост до жилищния блок на ул. „*“ № 10. Св. У. останала в автомобила, а тримата мъже влезли във входа на блока. Качили се пеша до шестия етаж, където подс. П. показал на другите двама вратата на апартамент № 16 (левия). Обяснил им с жестове, че трябва да излеят върху нея бензина от пластмасовата бутилка и сетне да го подпалят. След това тримата се върнали при автомобила на П., от който той взел приготвената бутилка и я дал на св. К.. Поръчал на него и на А. да снимат с телефона му запалването. Помежду си свидетелите А. и К. се разбрали А. да снима с телефона, а К. да запали вратата. П. дал телефона си на А. и му обяснил как да снима с него. Свидетелите А. и К. взели бутилката с бензина и телефона и поели към апартамента. П. влязъл с тях във входа и останал да ги чака на по-долен етаж. Св. К. се приближил до вратата на апартамента и

облял с бензина нея и част от стълбищната площадка, след което извадил от джоба си запалка, запалил парче хартия и го хвърлил на пода пред вратата. Св. А. стоял до него и заснемал с телефона запалването.

Пламъкът много бързо се разраснал на височината на вратата и над нея, след което обхванал и по-голямата част от стълбищната площадка. Тогава св. А. преустановил снимането и двамата с К. тръгнали да бягат по стълбите надолу. Когато излезли от входа, всички се качили в колата на подс. П., като потеглили към гр. *. Преди да излязат от гр. *, спрели на моста на река *. От него изхвърлили в реката празната бутилка, в която бил използваният бензин. Когато пристигнали в гр. *, подс. П. дал на свидетелите К. и А. общо 300 лева, които те си разделили по равно, а само на К. дал и един свой стар мобилен телефон.

В момента на запалването на вратата на посочения апартамент, в него се намирали св. Е. Т. Г. (собственик на апартамента), внукът ѝ св. А. Н. С. и приятелката на последния св. Н. Г. П.. Около 23:50 часа св. С. усетил от стаята си, в която се намирал заедно с П., мирис на дим. Разбрал, че димът идва откъм входната врата и тръгнал към нея. Когато я отворил, видял, че гори с лек пламък в долната част на външната си страна. Веднага взел подвижния душ от банята, находяща се близо до входната врата. Струята вода загасила пламъка.

След това сигнализирал на тел. 112. На местопроизшествието била изпратена дежурна оперативно-следствена група, като за времето от 01:17ч. до 02:10ч. на 28.05.2019г. бил извършен оглед, при който били иззети, чрез марлен тампон, следи от течност от етажната площадка пред вратата на апартамента и обгоряло парче от картон.

С това първо действие по разследването и на осн. чл. 212, ал. 2 от НПК, настоящото наказателно производство започнало. Досъдебно производство № 647/2019г. първоначално било водено срещу извършителите на палежа А. К. и М. А. за престъпление по чл. 330, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 2 НК, както и срещу подс. В. П. – за престъпление по чл. 330, ал. 2, т. 1 вр. с ал. 1, вр. с чл. 20, ал. 3 и ал. 4 НК. Поради това, че П. напуснал страната, наказателното производство било разделено в две отделни досъдебни производства (с постановление от 16.07.2020 г. на наблюдаващия прокурор, издадено на основание чл. 216, ал. 1 НПК).

Наказателното производство по отношение на двамата извършители на палежа продължило под нов номер - ДП № 629/2020г. по описа на *. Това наказателно производство приключило с осъдителна присъда, постановена по н.о.х.д. № 432/2020г. по описа на ОС-Пазарджик, влязла в сила на 16.06.2021г.

С протокол за доброволно предаване от 29.05.2019г. дъщерята на собственичката на апартамента св. И. А. В. предала компактдиск, съдържащ видеозапис от охранителна камера, която по нейна инициатива била монтирана на тавана на входната площадка на шестия етаж, точно пред вратата на апартамент № 16.

Видно от заключението на изготвената видео-техническа експертиза, не са налице

манипулации по видеозаписа, предаден от В., и той е автентичен (вж. л. 117-136 от първия досъдебен том). Експертизата излага подробно съдържанието на записа и извежда кадри от него. На някои от кадрите се вижда как подс. В. П. посочва на свидетелите К. и А. вратата на апартамента, малко преди да бъде запалена от тях.

Изготвената на ДП (и приложена на л. 141 - л. 148 от първия досъдебен том) видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза е обследвала посочения видеозапис от местопрестъплението. Използвала е за сравнителен материал снимки от документи за самоличност на тримата съучастници. Във фотоалбум са изведени отделни кадри от видеозаписа, на които тримата са разпознаваеми.

Изготвената на ДП (и приложена на л. 114 от първия досъдебен том) физико-химическа експертиза е обследвала иззетите при огледа на местопроизшествието, чрез марлен тампон, следи от течност пред вратата на апартамент № 16. Експертното заключение е категорично за вида на течността – автомобилен бензин.

Извършените огледи на местопроизшествието, приложени на л. 43-47 том 1 ДП и на л. 1-6 том 2 ДП, информират за това, че вратата на апартамента е от масивно дърво, покрита с кафяв лак; от вътрешна ѝ страна започва коридор, покрит с ламиниран паркет, а под него е поставен балатум, излизащ на 1 см изпод паркета; тези подови настилки навлизат под входната врата. На 70 см. от вратата се намира стелаж с обувки, а след това и други мебели.

Видно от заключението на изготвената на ДП и приложена на л. 161 - л.166 от първия досъдебен том тройна пожаро-техническата експертиза, причината за възникване на пожара е умишлен палеж, а начинът на запалване – заливане на входната врата на апартамента и площадката пред асансьора с автомобилен бензин и последващото му възпламеняване чрез използване на открит огнеизточник.

Вещите лица, имайки предвид горимото натоварване в коридора на апартамента и начина на разположение на обектите зад входната врата, както и дървения материал на тази врата, са категорични, че при развитие на пожара неконтролирано във времето и пространството, същият е щял да се разпространи във вътрешността на апартамента. Обобщават, че ако не е била своевременната намеса на А. С., т.е. ако не е бил загасен, пожарът е щял да се разпростре към вътрешността на апартамента и да застраши живота на намиращите се там хора.

Пак на досъдебното производство е била изготвена и единична пожаро-техническа експертиза, която отговаря по аналогичен начин на два от въпросите, на които отговаря и на коментираната тройна такава, изготвена след допълнителен оглед в процесния апартамент.

Видно от заключението на изготвената на ДП и приложена на л. 169-172 от първия му том оценъчна експертиза на жилището, към инкриминираната дата то е било с пазарна стойност в размер на 66 630 лева.

Видно от заключението на изготвената на ДП и приложена във втория том, на л. 103 - л. 105 оценъчна експертиза, нанесените имуществени щети по апартамента в резултата на палежа възлизат общо на 600 лева (стойност на вратата – 510 лв. и стойност на

необходимите разходи за нейното възстановяване – 90 лв).

*

Изложените фактически констатации, които са залегнали и в обвинителния акт, са базирани на досъдебните доказателствени материали, които комуникират помежду си и се допълват. Решаващият съд е бил прав в преценката си, че доказателствената съвкупност подкрепя изявлението на подсъдимия по чл. 371, т. 2 НПК.

Не се констатира и игнориране или преиначаване съдържанието на доказателствени източници, нито използване на информация, която не е събрана по съответния ред. Подобни твърдения страните във въззивното производство и не правят.

При въззивните прения адв. П. декларира, че защитата не оспорва записаната в обвинителния акт и обхваната от съкратеното съдебно следствие констатация, че вратата на апартамента горела с лек пламък в долната си част, когато се появил св. С. (базирана на показанията на последния на л. 76 от том 2 ДП и на съдържанието на огледните протоколи, според които вратата била повърхностно засегната). Счита обаче, че въпросната констатация трябвало да се тълкува в контекста на данните за самозагасяне на огъня, което св. В. и св. С. наблюдавали на записа от видеокамерата. Очевидно става дума за завоалирано оспорване на фактическата част от обвинението за палеж, което е недопустимо след обявяване на определението по чл. 372, ал. 4 НПК. Все пак ПАС държи да отбележи, че в доказателствения материал няма противоречие, което да компрометира решението на ПзОС за провеждане на разискваната диференцирана процедура. Двамата свидетели действително са казали, че на прегледания от тях видеозапис се виждало самозагасяне на обхваналия врата огън. Адв. П. изпуска обаче, че този запис е бил обект и на експертно проучване от страна на авторите на тройната пожаро-техническа експертиза, които са отчели **остатъчно** пламъчно горене в долната част на вратата (вж. л. 165 от том 1 ДП). Наблюденията на свидетелите и на вещите лица не могат да влязат в класическо противоречие, след като вторите са осъществили експертно „оглеждане“, от една страна, а от друга страна, св. С. е сигурен, че на живо е видял пламък точно в долната част на вратата. Това му твърдение очевидно е правдиво, след като съответства на незабавната му реакция по обливане на вратата със струя вода. В експертизата може да се открие и обяснение на заблудата на свидетелите при прегледа на видеозаписа – голямата скорост на възпламеняване и също така голямата скорост на угасване на огъна при изгаряне на автомобилен бензин, заради които разнопосочни и бурни реакции е разбираемо малкият пламък в долната част на вратата да остане извън възприятията им.

ОТ ПРАВНА СТРАНА

При тази фактология на процесното събитие е правилен материалноправният извод на прокурора, възприет от първата инстанция, за осъществяване на деяние по чл. 330, ал. 2, т. 1 вр. ал. 1, вр. чл. 20, ал. 3 и 4 НК.

1. Напълно се споделят разсъжденията на ПзОС относно обективната страна на деянието и съучастническите роли на трите предварително сговорили се лица, поради което

и при положение че не се оспорват от страните, ПАС направо препраща към тях.

2. Спори се по правната квалификация.

Защитата счита, че запалването на входната врата е престъпление против собствеността (по чл. 216 НК), тъй като вратата нямала изискуемата за съставомерност по чл. 330 НК значителна стойност. Действително стойността на вратата е незначителна (510 лева), но адв. П. не съобразява, че е релевантна не нейната стойност, а стойността на жилището от 66 630 лв., към което е прилежаща вещ. Става дума за поставена врата, чието предназначение е за затваряне входа към жилището. Казано другояче, след монтажа на подпалената врата тя се е превърнала в неделима част от цялото. ПзОС е прав да се позове на многобройни решения на върховния съд, в които запалването на входната врата на дадено жилище се окачествява като палеж на това жилище и се взема предвид неговата стойност при изследване на съставомерността по чл. 330 НК.

Идеята на защитата, че прокурорът имал предвид палеж на вратата единствено, след като в обстоятелствената част на обвинителния акт посочил само нея, е на практика превратно тълкуване на обвинителната постановка. Без всякакво съмнение според прокурора и в поръчката на * приятел на подсъдимия, и в неговата поръчка към съизвършителите входната врата е спомената като място, от което трябва да тръгне запалването на апартамента. Именно апартаментът и неговата стойност са недвусмислено посочени и в постановлението за привличане на П. като обвиняем, и в обвинителния акт като имущество, което е било планирано и в последна сметка – запалено. Следователно осъждането за подбуждане и подпомагане запалването на това имущество не представлява претендираното нарушение на забраната по чл. 287 НПК за съществено изменение на обвинението.

3. Спори се и по въпроса дали престъплението е довършено или е спряло на стадия на опита. ПАС споделя отговора на (алтернативното) предложение на защитата за окачествяване на деянието като опит по смисъла на чл. 18, ал. 1 НК към престъпление по чл. 330 НК. Първоинстанционният съд правилно се е позовал на заключението на тройната пожаро-техническа експертиза, според което ако не е била съвременната намеса на С., пожарът би се разпространил във вътрешността на апартамента, тъй като въпреки бързото изгаряне на бензина, с който вратата е била залята, и самозагасяването на стълбищната площадка и част от дървената врата, се е наблюдавало остатъчно пламъчно горене в друга нейна част. Следователно процесът на горене е започнал и е продължавал към момента на появата на св. С.. В съдебната практика никога не е съществувал спор по въпроса, че началото на въпросния процес е край на изпълнителното деяние по чл. 330 НК. Съучастниците са направили всичко необходимо за предизвикване на пожар и във вътрешността на апартамента и са се оттеглили. ПзОС отново се е обърнал към практиката на ВКС, като е цитирал решение, в което са изброени няколко примерни хипотези на опит – деецът е залял даденият обект с течност, но не я е запалил или я е запалил, но огънят не е достигнал до обекта, какъвто настоящият случай очевидно не е.

4. Спор има и относно визирания в по-тежко наказуемия състав на чл. 330, ал. 2, т. 1

вр. ал. 1 НК резултат – реалната опасност за живота на трите намирали се по време на запалването в жилището лица. ПзОС е бил прав да приеме въпросната опасност за настъпила. Ползвал е специалните знания, предоставени от тройната пожаро-техническата експертиза, според която единствено намесата на св. С. е осуетила разпространението на пожара до местата, където са се намирали обитателите на апартамента. Открил е и точно прилягащо на настоящия казус решение на ВКС (по н.д. № 840/19г.), според което приложното поле на чл. 330, ал. 2, т. 1 НК обхваща не само опасността, директно произтичаща от горенето на имуществото, но и от съпътстващите го процеси, свързани със събарянето на предмети, отделянето на дим и отровни вещества и др.п. Отделянето на такива вещества в конкретния случай е обосновано в заключението и на настоящата пожаро-техническа експертиза (вж. л. 165 от том 1 ДП)

5. Що се отнася до субективните съставомерни признаци, защитата и частното обвинение нямат възражение по отношение тезата на прокурора за целено запалване на входната врата и по отношение съзнаването на съучастническия принос на всяко от трите задружно действали лица. Що се отнася до опасността за живота на тримата, които са се намирали в апартамента при запалването, първата инстанция е приела, че съучастниците са действали с евентуален умисъл. И е бил прав – те са били наясно с високата вероятност в 23:50 часа жилището да е обитаемо, при това обитателите да са в покой, препятстващ незабавната им евакуация (това е обичайно за тази част от денонощието). Съзнавали са и конкретната възможност животът им да пострада от пламъците и/или отровните вещества в дима, защото не е имало нищо, което да ги убеди в противното. При все предвиждането на вероятното настъпване на коментираната опасност и съзнаването на общественоопасния ѝ характер те са пристъпили към реализиране на престъпния план, отнасяйки се с безразличие към настъпването на тази опасност.

От протеста става ясно, че прокурорът всъщност не е разбрал съдебния извод за субективната страна. ПзОС е достигнал до споделимото заключение, че запалването на жилището е сторено с пряк умисъл, доколкото е било изпълнение на преследвана от съучастниците цел (за сплашване). Що се отнася до резултата, който е обективен елемент от квалифицирания състав по ал. 2, т. 1 НК – опасността за живота на обитателите на жилището – към него подбудителят помагач и подбудените и подпомогнати от него извършители са действали с обсъдения по-горе косвен умисъл. Всъщност спорът е чисто казуистичен, доколкото психическото отношение на съучастниците към общественоопасните последици е максимално укоримото – пряк умисъл по отношение запалването на апартамента и евентуален умисъл към реалната опасност за живота на тримата му обитатели. Ако прокуратурата настоява за извод за пряк умисъл и към въпросната опасност, възниква всъщност въпросът защо не е повдигнала обвинение за опит към убийство на трите лица в апартамента.

**

Както беше отбелязано, и прокуратурата, и частното обвинение, и защитата възражават срещу санкционния избор на първоинстанционния съд. Обвинителите настояват

за отмяна на условното осъждане, а искането на защитата за намаляване срока на наказанието лишаване от свобода е свързано с искане за преквалифициране по чл. 216, ал. 1 НК, алтернативно – по чл. 330, ал. 1 вр. чл. 18, ал. 1 НК.

Въззивният съд счете за неоснователни всички искания във връзка с наказанието. Решаващата инстанция коректно е оценила сумарното смекчаващо-отегчаващо действие на доказаните по делото индивидуализиращи обстоятелства и е открила оптималното наказание, което е определила в наказателната рамка, очертана от санкцията на правилно приложената норма на чл. 330, ал. 2 НК.

Като смекчаващи обстоятелства вярно са съобразени чистото съдебно минало на подсъдимия, неговите добри характеристични данни, изложеното при подробен разпит на досъдебното производство самопризнание и формираните критичност и съжаление за извършеното. Касае се за факти, които дават добра прогноза за бъдещо поведение, съобразено с обществените изисквания.

Към групата на намаляващите наказанието обстоятелства правилно е отнесен фактът, че П. е възстановил стойността на реално настъпилата вреда (510 лева), с което е показал и настъпил процес на разкаяние.

Като отегчаващи обстоятелства коректно са съобразени двете съучастнически качества на П. – на подбудител и на помагач, а също значителната (и решаваща) помощ, която е предоставил на съизвършителите.

Правилно е отчетен и завишеният отегчаващ потенциал на създадената опасност за живота на повече от едно лица (три).

Без всякакво съмнение користната цел и демонстративността на посегателството разкриват отегчаващи свойства, които решаващата инстанция не е пропуснала да съобрази.

Въззивният съд подложи на самостоятелна преценка всички открити и оценени от ПзОС обективни и субективни фактори, значими за определяне на конкретната степен на обществена опасност на деянието и дееца. И прие, че смекчаващите обстоятелства отчетливо надделяват над отегчаващите. В тази връзка е споделимо решението на ПзОС за определяне на наказанието при значителен превес на първата категория обстоятелства. Подходящият срок на предвиденото наказание лишаване от свобода е именно избраният от четири години и шест месеца. Апелативният съд също е на мнение, че този срок точно съответства на тежестта на престъплението и личността на извършителя. Претендираната от защитата по-голяма снизходителност би компрометирала изпълнението на изискването по чл. 35, ал. 3 НК, а с това и постигането на целите по чл. 36 НК.

След като справедливото наказание се явява над предвидения минимум на санкцията, въпрос за приложение нормата на чл. 55 НК въобще не може да бъде поставен. Впрочем не е изпълнено дори първото изискване на посочената норма, доколкото установените смекчаващи обстоятелства нито са многобройни, нито някое от тях има изключителен характер, както правилно е отбелязал първият съд.

Правилна е и редукцията по реда на чл. 58а, ал.1 НК, като окончателното наказание,

подлежащо на изпълнение, е три години лишаване от свобода.

С оглед съотношението и взаимодействието между смекчаващите и отегчаващите обстоятелства се приема за правилно и решението на ПзОС да приложи института на условното осъждане. Личността на подс. П. не разкрива обществена опасност, която да обоснове висока вероятност от повторение на посегателството, пък и при него вече е започнал процес на разкаяние. Касае се за ситуационно престъпление, така че изкривяването на ценностната ориентация на дееца би се преодоляло и без ефективно изпълнение на наказанието. Искайки отмяна на приложението на чл. 66 НК, представителите на обвинението забравят, че при решаване въпроса за целесъобразността на условното осъждане съдът изхожда преди всичко от индивидуализиращите обстоятелства относно личността на дееца. Това е така при положение че законодателят изисква съдът да приложи института по чл. 66 НК, когато *преди всичко* поправянето на дееца може да се постигне по този начин. А в случая касаещите личността на П. смекчаващи обстоятелства са множество и са важни по значение, както беше посочено по-горе. Заради противоположното влияние на отегчаващите обстоятелства е правилно решението за максималния срок за изпитание.

Според ПАС първият съд е пропуснал да модифицира изпитателния срок по реда на чл. 67, ал. 3 НК. Поради това и с оглед депозираните съответен протест и съответна жалба на частното обвинение (съдържащи искане за ефективно изтърпяване на наказанието) ПАС ще отстрани неговия пропуск. Изходи от виждането, че изпълнението на пробационна мярка в срока по чл. 66 НК и по-конкретно на мярката периодични срещи с пробационен служител би се явило подходящо допълнение към определеното наказание лишаване от свобода и би обезпечило успешния завършек на процеса по достигане целите на наказанието.

Казано накратко, подс. П. се нуждае от пробационно въздействие извън пенитенциарно заведение. Престоят в затвор не би го направил по-добър гражданин. Същевременно изпитанието по чл. 66 НК би било недостатъчно за неговото поправяне и превъзпитание. Той трябва да бъде подложен на беседи, разговори, напътствия от страна на пробационен служител, за да бъде гарантирано преосмислянето и коригирането на поведението му в обществото.

Пробационната мярка през изпитателния срок прави ненужен контрола върху поведението на условно осъдения от страна на Наблюдателната комисия при Община *, така че присъдата ще се отмени в тази ѝ част.

Коректни и подлежащи на потвърждаване са решенията относно приложението на разпоредбите на чл. 59 НК, за веществените доказателства и за разноските. Те не се и атакуват пред въззивната инстанция.

Отправеното искане за утежняване мярката за неотклонение на подсъдимия е недопустимо, защото изхожда от акцесорна страна. Впрочем то не е и разбираемо при положение че в приложената норма на ал. 2 на чл. 309 НПК се съдържа императив, който не позволява на съда преценка дали да остави подсъдимия задържан под стража.

При цялостната служебна проверка на присъдата съдът в настоящия състав не откри

основания за отмяна или други основания за изменение.

Ето защо и на основание **чл. 334, т. 3 НПК** Пловдивският апелативен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъдата № 28/12.07.2023 г. по н. о. х. д. № 668/23 г. по описа на Пазарджишкия окръжен съд, като

ОПРЕДЕЛЯ, на основание чл. 67, ал. 3 НК, пробационната мярка периодични срещи с пробационен служител, която да се изпълнява по отношение подсъдимия В. П. през изпитателния срок.

ОТМЕНЯ възлагането на възпитателната работа с подсъдимия В. П. на Наблюдателната комисия при Община *.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване и протест в 15-дн.срок от съобщението до страните за неговото изготвяне пред ВКС на РБ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____